

Sygn. akt I CSK 614/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Z. Z.
przeciwko R. [...] Spółce z o.o. w W.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1380,-
(jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W., oddalającego powództwo w sprawie o ochronę dóbr osobistych. Sądy obu instancji nie podzieliły twierdzeń powoda, by publikacja prasowa, która ukazała się w dzienniku wydawanym przez pozwaną, naruszała jego dobre imię i cześć, formułując pod jego adresem niezgodne z prawdą zarzuty. W skardze kasacyjnej powód zarzucił wyrokowi Sądu drugiej instancji naruszenie art. 23 w związku z art. 24 k.c. i art. 47 Konstytucji RP oraz art. 24 k.c. w związku z art. 1, 6, 12 i 41 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz.U. Nr 5, poz. 24 ze zm.), wnosząc na tej podstawie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, ewentualnie o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy oraz o zasądzenie kosztów postępowania. W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie - o jej oddalenie i o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występują przesłanki, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Brak w niej zwłaszcza podstawy, na którą powołał się skarżący. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał on na jej oczywistą zasadność. Przez przesłankę tę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, rozumieć należy sytuację, w której zasadność skargi kasacyjnej ma charakter oczywisty i ewidentny, dający się stwierdzić bez konieczności prowadzenia złożonych rozumowań (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ., z dnia 4 kwietnia 2013 r., III SK 43/12, nie publ. oraz z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, nie publ.). Oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza więc stan kwalifikowany, idący dalej niż jej zwykła zasadność. Jedynie bowiem w takim wypadku skarga kasacyjna może prawidłowo odegrać swoją publiczną rolę, wykraczającą poza indywidualne interesy samych stron postępowania.

Powołując się na wystąpienie w sprawie tej przesłanki skarżący jedynie w ogólny sposób powołał się na dokonanie przez Sąd Apelacyjny błędnych ustaleń co do braku naruszenia jego dóbr osobistych przez pozwaną. Argumentacja ta ogranicza się w istocie rzeczy do przedstawienia alternatywnej konkluzji w tym zakresie, z lakonicznym uzasadnieniem. W żaden sposób nie pozwala ona natomiast na stwierdzenie, by w sprawie zachodziła oczywista zasadność skargi kasacyjnej w opisanym wyżej rozumieniu - a więc sytuacja o charakterze kwalifikowanym i nadzwyczajnym, która uzasadniałaby weryfikację prawomocnego orzeczenia Sądu drugiej instancji przez Sąd Najwyższy.

Taki sposób uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wystarcza do wykazania istnienia przesłanki oczywistej zasadności skargi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Biorąc pod uwagę, że odnosi się ona do oczywistości skargi kasacyjnej o charakterze kwalifikowanym, wykracza poza typową sytuację, w której skarga kasacyjna byłaby uzasadniona. Przesłanka ta odnosi się, innymi słowy, do stanu, w którym zaskarżone orzeczenie zawiera na tyle rażące i niewątpliwe wady, że powinno ono - mimo swojej prawomocności - zostać usunięte z obrotu. W sferze, której dotyczy skarga kasacyjna powoda, sytuacja taka miałaby miejsce w razie rażąco nieprawidłowego zastosowania przez Sąd Apelacyjny przepisów o ochronie dóbr osobistych. Proste zakwestionowanie konkluzji, że dobra te nie zostały naruszone, rozmija się z istotą przesłanki oczywistej zasadności skargi. Mogłoby ono odpowiadać co najwyżej zasadności właściwej zwykłemu środkowi zaskarżenia, nie zaś zasadności kwalifikowanej, wskazującej na potrzebę rozpoznania skargi kasacyjnej jako środka zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. W przeciwnym wypadku, postępowanie kasacyjne zostałoby sprowadzone do roli kolejnego stadium instancyjnego - co byłoby sprzeczne zarówno z jego pozycją w systemie prawa, jak i interesem, który powinien zostać zrealizowany za jego pośrednictwem.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu, o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 i art. 109 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.